

Întâlnire cu Dumnezeu

Filip Enache

„Dumnezeu există, dar uneori doarme:
coșmarurile lui sunt existența noastră”,
Ernesto Sabato, „Despre eroi și morminte”

I

„Pot fi judecat pentru că nu am pășit peste propria umbră? Pot fi judecat că nu am devenit, din om, înger? Născut din oase de drac, în inima pucioasei, pot fi condamnat că nu am urmat lumina Domnului?

M-am născut, de fapt, într-un cort. Era iarnă. De mic copil m-am chircit de frig. Tata m-a învățat să dau în cap – dacă voiai să înghiți ceva, zicea. Mă trimitea să fur în sate și prin blocuri. M-a pus să înjunghii oameni. Pe lângă cortul în care am trăit hurducăiau trenuri de făceau vântul să țipe, aruncau cu pietre în noi prin găurile cortului, mă zguduiau de încheam să urlu de

frică. Mă înțelege?” Nu, nu înțelegeam nimic din ce îndruga acolo, murmurând din buzele crăpate și cu puroi. La o adică, tot ce putea să spună drogatul ăla nenorocit trebuiau să fie niște baliverne incoerente, și eventual minciuni ca să scoată bani de la mine. Eu am citit Kafka, Shakespeare, Tolstoi și Goethe, să mă slăbească din aroganța asta că îmi poate spune el ceva. Îmi pierdusem trenul și bubuiam de nervi – trebuia să stau întreaga noapte în gară, până când, de dimineață, la 6, urma să plec. Cu toate astea, n-aveam eu timp de el. „La chitara asta îmi cânt amintirile, știi? Când trag din punga asta, atunci îmi amintesc. Noaptea dorm în canalul de sub gara asta. Pute, să știi. Dorm pe ciment, de multe ori într-o apă mizeră, gălbuie. Dar n-o simt. E ca o saltea. Mă dor coastele, mă dor oasele spatelui, mă dor toate.” Nu era, însă, nicio chitară lângă el. S-a apropiat de mine, împingându-și palmele în scaune și ridicându-și corpul, și am tresărit. Mă privea cu ochii ăia apoși, parcă tăiați, care păreau că urmează să se prelingă peste obraji – mă privea cu un soi de neînțelegere, de milă. Uitătura aia ascundea ceva parcă, era maniacală, dar sigură pe ea, străpungătoare. Și era alungită până

în ochii mei, ca o săgeată cu două țepușe. „Ce tremuri așa? Nici de-aș vrea să îți fac ceva și n-aș mai fi în stare, că nici să scot cuțitul din buzunar nu mai sunt în stare, și oasele din pumni le am fărâmițate.” Și atunci se lăsa înapoi pe spate, gemea ca însetatul care a băut oceanul, își bătea limba de cerul gurii de larg ce căsca, apoi plescăia mulțumit și închidea ochii, de parcă era gata să adoarmă.

Era jegos. Puțea a hoit. Avea hainele rupte pe el. Pe obraji avea urme de tăieturi, de briceag înfipt – avea răni ca niște buzunare în carne. Încetișor, aluneca în jos din scaunul metalic către podeaua din gresie. El mă întreba dacă îl înțeleg? Asta îl tulbura, să îl înțeleg? Să fie înțeles? Ce să înțelegi la el? Din gură începea să îi pice un fir de salivă, care apoi curgea în jos pe marginea bărbiei. Ce să înțeleg din matahala asta cu mâinile umflate, cu degetele ca cenușa și cu unghiile vineții și crăpate? Când dădea să cadă pe jos tresărea speriat, ca un frison. Își deschidea ochii larg, ca niște bile murdare. Atunci se prindea cu mâinile de marginile scaunului și, treaz pentru câteva clipe, își târa corpul înapoi pe scaun. Se uita la mine exaltat de un foc

interior, cu ochii umflați de droguri, de parcă, brusc, își amintea ceva nesfârșit: „mă înțelegeți?”, îmi spunea, și privirea i se înclina și îi devenea derutată, păstrând însă precizia – își cuta fruntea, își mijea ochii, își încorda sprâncenele. Se proptea, dezamăgit, pe spătar, își relaxa privirea pentru a închide ochii, scotea un mârâit adânc fără să deschidă gura, își prindea mâinile între ele peste piept și, umflându-și buzele, adormea la loc. Nu era, desigur, nimic de înțeles din animalul ăsta.

Acum îi vedeam mai clar despicăturile feței. I se acutizau zbârciturile, buzele parcă îi crăpaseră mai adânc, ca un burete tăiat. Părea adâncit în somn. Părea că nu s-ar mai trezi vreodată. Singurul lucru care trăda faptul că era încă în viață era respirația aceea grea, sâcâitoare, care îmi amintea toți dracii.

Gara fusese un furnicar când intelectualul ajunsese acolo, fugind după trenul pe care nu l-a prins. Se auzeau săruturi, țipete de bucurie, lacrimi, miorlăituri, lătrături de câine, mame scoțând batiste. Se auzeau pocnete de petarde, se auzeau gemetele trenurilor, se auzeau uruitul roților de la bagaje clinchetind pe

podeaua împărțită în mici pătrățele colorate roșu și verde. Se auzeau cerșetori milogindu-se: „hai, dă și mie, că n-am ce mânca și am două guri de copilași să umplu, dă și mie, mulțumesc, Dumnezeu să te miluiască, pe tine și pe familia ta, să te aibă-n...”, dar oamenii care dăduseră de pomană deja trecuseră mai departe și nu-i mai auzeau pe cerșetori. Oricum nu-i ascultaseră vreodată. E nedrept să nu poți spune mulțumesc, e umilitor să nu se aștepte asta de la tine, e mai rău decât moartea să nu fii privit în ochi. Mirosea a urină, a vomă și a parfumuri scumpe – te trăsnea sărăcia, murdăria, jegul și turpitudinea lumii, te trăsnea bogăția unora. Se vedeau doar picioare mișunând sub cerul fără soare sau lună, cărând bagaje, animale, bebeluși, împingând bătrâni cu fețele mâncate de timp în scaunele cu roțile: „uite-l, tataie, pe nepoțelul!”, dar tataie era speriat de hărmălaie și nu mai înțelegea nimic în jurul lui. Și nici n-ar mai fi avut forța să reacționeze în vreun fel. Era ca dus. Nu mai aveau nici gură se vaite, avea doar ochi să plângă. Dacă erai destul de concentrat, puteai auzi pașii oamenilor precum gloanțele. Acum, însă, era o vale a pustietății, și toată era parcă îndreptată ca o săgeată către

ei doi. Toată părea că se adună pentru a-i privi. Părea că își ține echilibrul în ei. Părea că se rotește, tăcută, în jurul lor, așa cum planetele greoaie se rotesc în jurul soarelui aprins. Dacă erai destul de concentrat, puteai auzi pârlolirea stelelor. Boschetarul îi vorbea nervos, spărgând tăcerea, scuipându-l, apoi adormea doar pentru ca, în câteva clipe, parcă plesnit de o fierbințeală a minții, să continue să vorbească ca un torent, scuipând iar, suduind, bulbucându-și buzele ca pe un balon când rostea cuvinte, umflându-și ochii involuntar și gesticulând larg, de parcă povestea însăși Împărăția Domnului. Avea patos, se vedea. Cojoacele groase foșneau pe el – un zgomot zguduitoare în liniștea aceea țiuitoare – când dădea din mâini și din picioare, atâtat de fierbințeala povestirii sale. Pe mura intelectualului se citea o scârbă naivă – pe care, însă, boschetarul nu o observa, și care, de fapt, nici nu l-ar fi interesat – , o nervozitate ținută încă sub control, un clocot care urca fierbinte în el, ca un șarpe învâpăiat, iar ochiul stâng i se zbătea de fiecare dată când vocea omului străzii crăpa, subțindu-se și străpungându-i timpanul, apoi creierii ca un junghi rece, scoțând din măduva lui un frison călâi.

Erau singuri în gara aceea rece de ieșeau aburi din gurile și nările lor, în care întunericul se insinua, subsidiar, ca tentaculele unei caracatițe. Doar șobolanii care le treceau printre picioare mai puteau respira aerul acela aspru, îmbâcsit, negru de fum de tren și de țigară. Lumea se rotea în jurul lor, luna ilumina doar pentru ei. Fiarele care compuneau gara se ridicau ca niște monștri deasupra capetelor lor – sure, ruginite, grele, cu găuri în ele, păreau că au fost boltite deasupra capetelor lor doar pentru a-i zdrobi. Pe pereți, acolo unde căzuse tencuiala, se putea reflecta raza lunii. Deasupra capetelor lor ticăia un ceas imens – ticăia greoi, cu un zgomot niciodată obosit, care nu aducea aminte, ci suna cu adevărat a moarte. Deși iritat, intelectualul nu își putea aduna forțele pentru a pleca de lângă boschetar. Urma să rămână acolo, ascultându-l pe dement, întreaga noapte. Își simțea capul greu, era amețit, lumea era un vis aiuritor și negru, un ecran nenorocit alipit pe irișii lui, prin mâini simțea cum îi curge o moleșeală implacabilă, o vlăguială vecină cu moartea, auzea ceasul ticăind, tresărea ca un animal speriat și bulbuca ochii larg, avea impresia că picioarele sunt legate de bolovani,

capul apoi îi pica pe un umăr, iar umărul i se lăsa încet în jos, buzele îi cădeau către bărbie, uscate ca deșertul, mintea îi vâjâia, încinsă de oboseală și de nervi, iar tresărea de la ticăiala ceasului, iar se așeza, încetișor, cu capul în propriul umăr și aluneca în jos – și totuși, deși ar fi dat aproape orice pentru o liniște cu adevărat definitivă. A rămas, cu ochii mici și roșii, să-l asculte, împingându-și uneori capul înainte, semn de un paradoxal, dar veritabil interes. Urma ca boschetarul să se trezească iar ca trăsnet, cu ochii imenși și încordați, sperându-se de faptul că e încă viu, și să tragă din pungă – atunci, doar atunci își putea aminti o viață de om.

„Acum trăiesc în canal, sub gara asta, înțelegi?“, începea să îmi spună cu o voce tremurată, răgușită, lărgindu-și crăpătura buzelor cu fiecare cuvânt, chinuindu-și plămânii să mai respire încă o dată. „Văd soarele rar, m-am obișnuit să trăiesc în beznă și în umezeală. Nu m-am mai uscat complet parcă de când m-am născut, de mi-au înțepenit oasele în apă. Simt mereu o răceală chinuitoare, venită din interior, de parcă gheața ar da mereu să

pocnească, ca un copac, din oasele mele. Și nu sunt singurul care locuiește acolo. Suntem sute. Dormim unii în alții, încârligați, de avem capetele strânse între brațe, picioare, piepturi și umeri, iar dacă unul se mișcă, cu toții trebuie să ne schimbăm poziția, și ne reaşezăm, rând pe rând, parcă la nesfârșit, agitați precum viermii – ajungi între alte picioare, alte tălpi, alte brațe pline de păr și subrațe din care picură transpirația, dar lucrurile sunt, de fapt, la fel. Lumea e mereu la fel, mă înțelegi? Acolo trăiesc de ani de zile, aproape de când m-am născut chiar, de am văzut o generație întreagă murind înghițită de apa canalului și descompusă în apa lui, cam de când ni s-a rupt cortul de tot locuiesc acolo – atunci m-a băgat tata pentru prima oară cu capul în canal, „ia și vezi, că aici o să-ți fie casa”, înfigându-mi capul pe gaura canalului cu palma lui groasă și apoi dându-mi un șut în cur, să cad în el, „intră, mă, ce stai așa, boue!”. Am căzut cu capul direct în apa aia jengoasă, de mai să mă înec, apoi m-am ridicat, ud learcă, auzeam doar sunetul ca un clipocit surd al apei, și le-am văzut pentru prima oară ochii ăia înguști, toți țintiți pe mine, luminoși, totuși agresivi și murdari, iar apoi, când apa a tăcut, au slobozit

din guri niște gemete de mirare. Era ca o cavernă întunecată, ca o peșteră fără lilieci, în care liliecii erau, de fapt, oamenii. Din apă se ridica un fum imposibil de văzut, un fum înăbușitor, de aer stătut, care îmi strângea pielea și mi-o făcea, deodată, de găină. Figurile, atât cât se vedeau, au prins a se strâmba în grimase de le făceau obrazii niște hălci hidoase de carne, iar gurile niște hăuri negre și adânci, zimțate cu nuanțe de maro, care se încheiau cu limbile lor care deveniseră cenușii. A coborât apoi și tata, după mine, și i-a privit înapoi. Simțeam cum se umflă bulbii de transpirație pe mine. Era o căldură care mă micșora parcă, mă storcea, mă smochinea, spunea și își strângea degetele tot mai tare, ca un tic nervos. Tensiunea creștea între el și ei, pentru că, nu știu dacă mă înțelegi, el nu era din trib. Acolo întunecimea e nesfârșită, e peste tot, e oriunde te duci, oriunde!, măi, tu mă înțelegi?, și tăcerea la fel, de se aude numai ecoul apei ăleia stătute care se izbește de pereți. Acolo ne coacem și vara, și iarna, și oricând, de avem pielea asta lăsată toți, de ne cade pielea sprâncenelor peste ochi de lăsată ce e. Se simțea, între tata și oamenii canalului, o agresivitate încă latentă, o înfruntare

de coloși încă increată, ca în vis, știi? Tata strângea din pumni, transpira mai tare, de frică, știa în ce ne băgase, știa că la un moment dat trebuia să vină și mama, scrâșnea încet din dinți, încercând să pară impunător, își umfla pieptul, dar eu îl simțeam că era căcat pe el. Ei erau sute, sute!, pot să jur, și se înclinau în față, zâmbind unii, cu gura încremenită alții, având un rictus de poftă încă unii, toți însă erau gata să se năpustească asupra noastră. Eram prinși.” Ajuns aici, depravatul ăsta devenea tot mai agitat – avea gesturi largi și tăioase, pe ochii ăia murdari îi pulsa o venă ca un firisor, părea, de fapt, că se zbate pentru a-mi dovedi ceva, a-mi arăta ceva limpede ca-n palmă pentru el, dar care, până atunci, îi fusese imposibil de comunicat. O calamitate, o nedreptate teribilă, o injustiție încarnată în inima lumii. Era plin de speranță în gesturi, credea că zbaterea aceea agitată nu era degeaba. Mă privea cu niște ochi largi și injectați, care se roteau prin cameră parcă înfricoșați, mereu alerti, de parcă se aștepta să fie pedepsit pentru ceea ce tocmai făcea. Atunci am observat, pentru prima oară, când și-a ridicat până la biceps mânecile de fierbințeală, că una dintre mâini îi era strâmbă de la cot încolo,

de parcă fusese, la naștere, cusută prost, iar din interior cotului îi creștea o gâlmă de carne mov, de parcă se spărseseră toate venele corpului lui deodată în acel loc – când gesticula, gâlma aceea se bălăbănea ca o bucată de gelatină care primise un bobârnac. Asta mi-a provocat o silă care a fost mai să mă facă să vomit – nu-mi puteam lua ochii de la handicapul acela, de la excrescența aceea deformată, de la lucrul acela groaznic, urât din toate punctele de vedere, cu care el, de fapt, se obișnuise. Gura i se umfla ca un balon la fiecare cuvânt care îi izbucnea din gât și, după fiecare propoziție ca un vuiet, părea că gara suspină obosită – auzise, desigur, această poveste de zeci, de sute, de mii de ori, auzise de nesfârșite ori aceeași încercare disperată de a demasca acea scabroasă nedreptate cu care acest om credea că fusese împovărat de la naștere, de parcă îl născuseră cu junghiul înfipt în gât. „Trebuie să mă înțelegi, nu aveam cale de scăpare, eram încolțiți, eram prinși cu totul. Atunci am simțit pentru prima oară o frică isterică – mutrele alea ale lor ne-ar fi ciuntit, ne-ar fi nenorocit fără să se gândească de două ori. Ca să aibă ce mânca, ar fi zis, așa cum și tatăl meu mă învățase pe mine să bat, să fur,

să dau în cap. Mă simţeam ca un limbric în faţa lor. Se mai auzeau doar picăturile de apă care cădeau din tavan – se auzeau ca nişte bombardamente, da, aşa se auzeau, ţin minte şi acum, ca nişte clopote cât munţii, aşa se auzeau, da, da, ţin minte, da, ca clopotele, aşa se auzeau, sunt sigur, da, da, da, mai ţin minte, să ştii, mă crezi, nu?, îţi jur că ţin minte, îţi jur că aşa se auzeau, nu exagerez, erau într-adevăr ca nişte stânci prăbuşindu-se, da, da, da, nu exagerez, te rog să mă crezi, să ştii că aşa era, se umflau dracii în ei cu fiecare strop, măi, tu nu mă înţelegi!, tu nu mă crezi, ÎŢI JUR CĂ AŞA ERA, ÎŢI JUR CĂ ŞI ACUM ÎMI AMINTESC!”, dădu cu pumnul în scaun, pe buze îi şiroia scuiatul, pe faţă îi apărură pete roşii care scoborau pe gât şi ajungeau, aşa părea măcar, pe piept, apoi a început să nu-i mai ajungă aerul, trăgea aer pe gură de parcă se sufoca, îşi puse mâna la gât, îi pocneau ochii ca la broaşte, „punga, punga...”, cu o voce schilodită de vigoare, se făcu roşu tot, trupul i se umfla, îşi duse punga la rât şi trase cât putu din ea ca un ventilator stricat: atunci se linişti, presiunea deodată dispăruse, corpul lui se decompresă, căzu izbindu-se de scaun, îşi puse mâinile în frunte şi se bâlbâii: „Când trag din

punga asta simt cum toate amintirile mă amețesc, cum mă trăsnesc toate ca un vierme ce mi se rotește în osul spatelui. Le văd mai puternice decât pe viața însăși, trăiesc în ele, ele sunt sufletul meu.”, rotindu-și mâinile în cerc, și acum începea să îmi inspire o milă parcă – îl vedeam slab, căzut, mai să moară, și toată vitalitatea și agitația de dinainte dispăruseră: „Nu știu cum a făcut-o, dar tata a reușit să-i convingă să ne primească să trăim în canal. Am stat ghemuit într-un colț de întuneric, dârdâind în căldura aia sugrumătoare, dârdâiam și simțeam un frig interior de stres, în timp ce îi priveam și îi auzeam cum mișună ca niște viermi călcându-se unii pe alții, frecându-se unii de alții, atingându-se și ciocnindu-se. Mai târziu a apărut și mama. În scurt timp am devenit inobservabili, eram oricum deja la fel de jengoși ca ei, eram deja, de fapt, întocmai ca ei din toate punctele de vedere. Nu ne-ai fi putut deosebi ca nou-veniți. Când s-au dus să se culce toți, lui tata nu i-au găsit loc: atunci s-a adevărat frica dintâi: i-au apucat dracii, înțelegi?, au simțit cum li se umflă pumnii – l-au apucat vreo cinci-șase gorile de gât, l-au izbit de ciment și l-au trântit cu capul fix sub ieșirea canalului, peste care

era o lună imensă, o lună care te zdrobește. L-au omorât în pumni, i-au rupt degetele, apoi brațele și picioarele – nu era, până la urmă, bine-venit. Țipetele îi erau înăbușite de pocnetul pe care îl făcea țeasta lui când era izbită de ciment. Pe pumnii lor șiroia sângele lui, dar și i-au curățat lingându-i. Ultima lui privire a fost către luna aceea sub care dormise o viață întreagă, de când se născuse și el, îmi amintesc momentul, în acel cort pe care fusese nevoit să îl părăsească – când a murit, i s-au ridicat ochii în țeastă și gata, i s-a tăiat respirația, am văzut-o cu ochii mei, crede-mă. Am privit, cu fascinație pe atunci, întreaga scenă. Pe mine și pe mama ne-au primit, pe ea pentru mai încolo, pe mine pentru că m-au uitat și, ascuns în colțul ăla, am reușit să scap. Ne-au lăsat să dormim încârligați în lanțul lor. Am simțit viermi și șobolani trecând peste mine noapte de noapte de atunci încolo, am simțit apa aceea duhnitoare ajungând în nările mele și făcându-mă să mă înec când respiram, trăgând numai lichid. Uneori simt și bucăți de rahat intrându-mi, în timp ce încerc să dorm, pe nări. Pe tata l-au rostogolit în apă, și i-au lăsat leșul să coclească acolo, în căldura aia ca o infecție, așa cum făceau, de

fapt, cu toți morții. L-au crăpat țeasta ca pe pepene ca să-i înghită creierii. L-au mâncat șobolanii, de i-au scos mațele din burtă, am văzut-o, să știi, l-au mâncat ei, l-am mâncat noi, eu și cu mama. Trebuia să-l mănânc, ca să am ceva să bag în gură, mă înțelegeți, acum, măcar acum, MĂ ÎNȚELEGI?”, și iar îl cuprinse o stare de nervozitate profundă, zgâlțâind iar gâlma aceea hidoasă, de iar avea o căutătură isterică, căreia lumea întreagă nu-i mai ajungea, care mă depășea, care mă speria, care dovedea că e gata să omoare oricând. „l-am mâncat din creier, din inimă, din rinichi, din ce nu i-am mâncat, de fapt...”, și s-a ridicat de pe scaun ca ars, implorând, privind la cer, ținând, apoi, coborându-și privirea către mine și privind incert, încercând să priceapă, să facă o ordine. Părea că îi vâjâie lumea în jurul capului, că se rotește ca un carusel. Cu niște ochi disperați, apucându-mă de umeri și zgâlțâindu-mă nervos, exasperat de lipsa mea de reacție: „Tu nu mă înțelegeți, nici nu vrei, nici nu poți, NU MĂ POȚI ÎNȚELEGE!”.

Din gene i-au prins a şiroi lacrimi acide. Aveau o culoare murdară, nu luceau şi în ele nu se reflecta nimic. Îşi zgârma gâlma aceea, îşi înfigea unghiile în ea, din ea a început să-i supure sânge. Noaptea era adâncă, era rece, gara părea îngheţată,

vântul părea un suspin chinuit. În ochi îi citeam, totuși, o liniște, o siguranță, o fărâmbă de credință în viitor. „Știi, ai avut noroc că ai dat de mine.” Noroc?, mă gândeam. Să dau de scursura asta, noroc se numește? „Eu nu ies decât foarte rar din canal, foarte, foarte rar. Mă sugruma căldura, am vrut aer rece, limpede, tăios ca sticla. Dar nu l-am găsit, e la fel de înăbușeală și aici”, începând să își strâmbe nasul, să își frece obrajii cu mâinile alea negre de cocleală, să dea din picioare ca un tic nervos. Ceasul ticăia în continuare peste capetele noastre, numărând minutele nopții, dar jegosul ăsta nu observa. „Oriunde merg, aceeași zăpușeală sugrumătoare... oriunde, oriunde!, mă înțelegeți? Mă disperă! Nicăieri nu mai pot respira liniștit!”, apoi a tras din pungă cu ardoare, trăgea cu foc, cu forță, de parcă încerca să scoată tot aerul din ea. „Doar în asta mai găsesc aer”, fluturând-o prin fața mea, „doar aici mai e de respirat. Când trag de aici e aerul ca cioburile, mă trăsnește. E ca o împușcătură.”, și s-a aplecat către mine. „Știi, îmi amintesc și când am fost conceput, când m-au făcut ai mei pe mine. În cortul în care m-am și născut, acolo m-au conceput. Lângă calea ferată, între copacii chei care îi

împungeau și îi zgâriau, într-o căldură transpirată, de asuda tot cortul, acolo a apucat-o tata de șolduri ca un animal, de i-a lăsat vânătăi în lături de tare ce a strâns-o, a întors-o curu-n sus și s-a înfipt în ea. Așa au început să se împerecheze ca animalele, cu gemete și urlete, îmi amintesc, așa era, s-au împerecheat împunși în burtă, în spate, în țeastă și în ochi, de s-au cocârjat ca aricii, cu transpirația șiroind pe ei, trecându-i peste mădular și ajungând pe ea. O putoare infernală le cuprinsese întreg cortul, exhibându-se din toate părțile trupurilor lor. Cortul gema odată cu ei – se pleoștise peste ei, rămăsese fără aer în el, scârțâia și chiar se rupea de cât se frecau de el. Ei trăgeau ca demenții, dar se auzea doar un șuier subțire de lipsă de vlagă, ca un guițat de porc, și apoi tata continua – o lovea iar și iar când era evident că ea nu mai putea duce, că era gata, că îi tremurau picioarele și îi picau genunchii. Părea că, de fapt, avea o plăcere în a o chinui, mă înțelegeți? O plesnea pe fund, pe spate, îi mușca carnea când se apleca peste ea, și apoi iar începea să o călărească ca un mamut. Ea ajunsese să țipe, pentru că simțea numai durere, o durere ca de cuțit ce o spinteca, iar el grohăia a plăcere, știind-o

dovedită. Îi plăcea s-o vadă așa: umilită, tremurând toată, din încheieturi, din pleoape, din oase, cu pielea pătată un roșu de lovitură, plângând de durere, cu o mutră de despătată și sfărâmată ca o buturugă veche și umedă, năclăită toată și puțin de transpirație. Îmi amintesc, da, îmi amintesc totul: când trag de aici, uite așa, îmi bag gura în pungă cu tot cu nas și mă prefac că sug până simt că s-a zbârcit toată, lipită în jurul feții mele, semn că nu mai am ce trage, atunci simt toate amintirile năvălindu-mă, mă înțelegi? Îmi amintesc rânjetul ăla bolnav al lui când o vedea năucită, același rânjet pe care mi-l arăta când omora, când dădea în cap, când bătea ca să fure, „ca să avem ce înghiți”, când știa că nenoroceste vieți, justificând că și el se născuse nenorocit și, de bine, de rău, trebuia să supraviețuiască cumva, dar de fapt simțind o plăcere nesfârșită în a tortura propriul seamăn. Același rânjet, știi?, l-au avut și cei care l-au torturat, mutilat și omorât pe el cu fața către cerul înstelat, sub care s-a născut, sub care a dormit o viață întreagă, sub care a murit ca sub un Dumnezeu al ororii. A continuat să o trântască cu capul de pământ, înfigându-se mai adânc în ea de chiar era aproape să o rupă, înfigându-și

unghiile în stomacul ei până când a simțit și el neputința – i-au izbucnit picioarele într-un tremur necontrolat, în mădular simțea o furnicătură aprinsă ca focul care aproape că durea, apoi orice senzație s-a oprit și nu ar mai fi fost în stare nici să facă un pas. A simțit, de fapt, cum e să mori, mă înțelegeți? Sexul i s-a micșorat și s-a blegit, ca un vierme umed, și apoi a picat ca un taur însulițat pe pământul reavăn, năclăit la rândul lui și gemând greu, respirând greu, cu cortul căzut peste ei ca o plapumă, simțind cum abrazivitatea crăcilor de copac îi zgârie spatele, aproape sufocați amândoi. Ea a respirat ușurată, a căzut și ea jos, amețită complet și simțind o durere nesfârșită în burți. Dintre picioare i-a șiroit sânge murdar până în tălpi și apoi pe cort. Pentru asta, la doar câteva ore după, a caftit-o cu pumni, a julit-o cu crengi și unghii, de a lăsat-o toată vânată și a făcut-o să vomite în timp ce o scotea în șuturi din cortul care se mai ridicase puțin – a făcut-o urâtă, curvă, scârboasă, o jigodie și o cățea. Bătaia a fost un preludiu al avortului nereușit. Așa am fost eu conceput. Mă înțelegeți?”

Gara era pustie în continuare, și se auzea doar vocea boschetarului nebun care, atunci când trăgea din pungă, își putea aminti Universul – și-l amintea așa nenorocit cum era, distrus și creat deja în putrefacție. Și-l amintea cuprins de necurăție, de catastrofă și tragedie, și-l amintea năucit de îmbrățișarea puternică a Dracului. Pentru el, asta fusese realitatea, o realitate plată, monopolară, imperturbabilă, iar din inima infernului nimeni nu și-ar fi putut vreodată aminti nici măcar marginea paradisului. În timp ce omul străzii continua să vorbească parcă încercând să blesteme lumea, intelectualul se chircea vizibil deranjat, vizibil speriat. Se dădea mereu în spate, ferindu-se de mâinile murdare ale celuilalt, și îl privea cu un dispreț nesfârșit, cu o scârbă teribilă. Mentea îi vâjâia de oboseală – îl durea capul, se vedea din ochii aceia zdrobiți între pleoape, și, la fiecare câteva secunde, avea impresia că țeasta i se inflamează până la limita pocnetului. Parcă sperai ca balonul chiar să se spargă, să fii gata de băgat în coșciug, să plesnească mațele-n tine de pline de draci ce erau, așa de chinuit erai, așa de nervos, așa de tembelă era situația, nu-i așa, cititorule de Tolstoi? Da, da, da, ai fi preferat să

fii biciuit și ars decât să auzi drogatul ăla cum sporovăiește la nesfârșit, sigur, ai fi preferat picătura chinezească în locul acelei inflamări a țestei și acelei senzații de arsură în gât și acelei senzații de vlăguială implacabilă. Aproape că i-ai fi dat cu pietre în cap, nu-i așa?, acelu nenorocit care nu se mai oprea din lamentări, așa de tare fierbeau nervii în tine, doar ca să tacă și să te lase să dormi și să uiți nenorocirea asta de noapte, nu-i așa, kafkianule? Da, dacă ai fi putut, i-ai fi jupuit gura de pe față doar ca să tacă. În capul acelui nebun vibra o lume clinchetitoare, chinuită și zbârcită, care crescuse odată cu el, care îi ardea creierul și pe care se căznea să o vomite din gură ca pe o fecală duhnitoare a unei vieți distruse, ajunse la capăt – o viață care, de fapt, nu fusese și nu era altceva decât o pedantă, lentă, sigură moarte. Aproape că se putea auzi freamătul de viermi din țeasta lui în liniștea aceea ca un tremur. Ceasul de deasupra lor indica ora două noaptea. „Mă înțelegi?”, se auzea ca un tunet ce ilumina întreg cerul – despre asta era vorba, de fapt, drogatul?, despre milă?, despre compătimire?, despre singurătate? Cine să te înțeleagă, așchie ce ești, fărămă de om, sfrijitură dată naibii?

Mai aveau patru ore de stat împreună, ca o condamnare. Pentru împătimitul acelei pungi, însă, era vorba de o viață întreagă, sau cât îi rămăsese din ceea ce, formal, s-a numit viață.

„Burta mamei a început încetișor să se umfle, lăsată borțoasă cu mine. Au crezut că au dat bolile în ea, dar era mai rău, eram eu – nenorocirea vieții lor. O bătea iar, îmi amintesc, de draci ce avea. I-a scos dinți din gură și i-a smuls părul din cap. Vinețeala a devenit culoarea ei firească. Dar burta ei a continuat, încetișor, dar sigur, să se umfle ca o minge. Atunci au luat calea avortului. Tata a ieșit din cort scuișând și încercând patetic să bată pământul de nervi și supărare. Leșise ca să caute bețe cu care să mă omoare: a luat din toate felurile, mai subțiri, mai groase, mai lungi, mai scurte, le-a înfipt în mama și a zgârmă până când, îi zicea el, mă simțea în vârful bățului. Atunci împungea ca un maniac – mama urla de durere, încrețindu-și fața și izbindu-și picioarele de pământ până își rupea pielea de pe ea. O aud și acum, din amintiri, ca pe un nesfârșit răcnet, trosnind apoi picioarele de pământul rece, parcă voind să le rupă. „Taci,

fă, proasto, că în tine e problema, fir-ar mama ta a dracului”, țipa la ea, de să-i dea și vreo două, și iar împungea în ea până adânc lemnul, iar atunci ea slobozea un strigăt care ar fi convins pe oricine că o omoară pe ea, și nu pe mine. Când scotea lemnele din ea țipa mai tare ca oricând – după aia șiroia sânge pe cort, sânge în care, voiau sau nu, acum trebuiau să doarmă. Se auzea zgomotul infernal al trecerii trenului, de parcă ar fi trecut chiar prin țestele lor. Se lăsa recele, aerul era ca un cub de gheață, cădea noaptea peste capetele lor. Mama se chircea într-un colț și gemea tăcut, înghițindu-și durerea. Plângea, tot așa, tăcut, înghițindu-și lacrimile. Se viermuia, cuprinsă de spasme. Între picioare avea, acum, o rană imensă – totul era roșu aprins și vinețiu acolo, sânge îi putea curge de oriunde, oricând, carnea îi era sfârtecată și o ustura. Somnul îi era interzis. De durere, de nervi, de o suferință care o făcea să devină incontrolabilă, în acele nopți ajungea să se bată singură – își dădea pumni în cap, își rupea pielea de pe mâini, își înfigea unghiile în gât și se strângea în disperare de rănilor dintre picioare: tot ce reușea prin toate astea era să facă durerea și mai mare, să facă chinul și mai

insuportabil. Ca un torent, însă, ca un val implacabil de cianură, ca un blestem, eu continuam să vibrez în burta ei – nu reuşiseră să mă omoare, nici nu aveau să o facă. Iar de dimineață, când tata sa trezea parcă doar pentru a se uita dacă murise nenorocirea aia de copil din burta ei, începea să urle, să înjure, să își bage și să își scoată, să dea cu pumni în copaci, în cort, în mama, când vedea că burta se mai umflase încă puțin, iar mișcările fătului încep să se întrevadă prin piele ca niște explozii înfundate. Ea, surghiunita vremurilor, plângea cu țipete atunci, lăsându-se învinsă pe spate și plângând cu chiote de neputință, plesnindu-se cu palma pe frunte parcă vrând să o îngroape în pământ. Știa ce urma și în ziua aceea. Tata pleca după alte lemne, unele mai ascuțite, unele care să poată spinteca afurisenia aia de vietate.”

Trăgea iar din pungă în timp ce se uita la mine, cerșind atenție. Lumina era tot mai difuză, venea toată din becurile spânzurate de tavan, și cobora până la noi devenind o ceață subțire. Vedeam totul din ce în ce mai incert. Mă enerva vocea lui ca un hârșâit, mă enerva și ticăitul aceluia ceas. Sala de

așteptare în care stăteam îmi părea acum aproape nesfârșită – se întindea în jurul nostru ca un câmp livid, constrângându-ne în imensitatea sa. Un câmp ai cărui copaci deveniseră scaune metalice, iar becurile stele arse, asta vedeam. El mergea dincolo de ceea ce puteam eu vedea – ceața acelei lumini se densifica și, de la jumătatea unui scaun încolo, îmi obtura vederea. El continua, desigur, la nesfârșit, cu aceleași scaune și aceleași becuri oarbe. Dementul acela cu părul ca sârma era în mijlocul lui, ca un adevărat făurar, și părea că în isteria sa se susține totul. Să ies de acolo, simțeam, ar fi fost imposibil. Oboseala mă amețea – dacă m-aș fi ridicat în picioare, aș fi căzut într-un instantaneu. Părea că povestea pe care el mi-o spunea, încercând să mă facă să înțeleg, reușind doar să mă irite și să mă întărească, trebuia depănată cu orice preț: eram țintuit de scaun, mă înțelegeți?, trebuia să ascult, nu aveam încotro. Aveam, de fapt, urechile prinse cu un șurub de buzele sale care rosteau, lent, niște cuvinte care îmi mișunau în cap ca insectele. Nu puteți să înțelegeți. Noaptea aceea a fost un coșmar hidos, a fost o stare inexprimabilă, o abominație a tot ceea ce se putea numi

Dumnezeu. Deodată, ca un tunet, începea iar să vorbească, și știam că, oricât de mult l-aș fi disprețuit și oricât de mult m-ar fi scârbit, gâlma aceea a lui era, de fapt, un semn de o implacabilă forță:

„O luau de la capăt, firește. Iar o făcea pe mama ca la măcelărie. Vomita, săraca, de parcă i s-ar fi înfipt un măr pe gât. Întreaga zi asta făceau, încercau să scape de mine – măcar mai uitau de foame, înțelegi? Îi lipea soarele de pământ, îi făcea să transpire de se stafideau din cap până-n picioare, iar trecea trenul peste ei, mama urla ca omorâtă, și tot nu reușeau să mă omoare. Burta ei creștea cu aceeași vigoare, cu aceeași forță, de parcă creatura dinăuntru nici nu ar fi băgat de seamă. Dar am băgat de seamă, să știi. Bețele alea ascuțite au ajuns la mine, m-au lovit, îmi amintesc și acum, drept între braț și antebraț: dintre cele două părți ale corpului, ambele moi și încă în formare, ca albușul negătit al unui ou, a ieșit, împunsă, o bucată. Îmi amintesc ce am simțit atunci când bucata aia de carne încă neformată s-a dezlipit de restul, formând o excrescență hidoasă a mâinii mele – o cicatrice scârboasă și imensă a aceluia abort

nereușit, o însemnare că nu am fost dorit de nimeni pe pământ, o dovadă limpede că nu ar fi trebuit să fiu în viață, mă înțelege?”, și mi-a arătat, fluturând-o, gâlma de carne care mă scârbise deja. Mi-o băga violent în fața ochilor, așa vânătă și vânoasă cum era. Despre ea vorbea ca despre o însemnare a nenorocirii vieții sale, a faptului că s-a născut direct în gheena pământului. „Și totuși, în ciuda a toate, m-am născut. N-au avut ce-mi face. Tata a ajuns să-i dea pumni în burtă mamei, mai să pocnească de plăcerea de a chinui. A bătut-o zile la rând, drept în burtă de fiecare dată – nimic, am continuat să cresc, să o umflu, să mă îndrept spre naștere ca un glonț ieșind din pușcă. „Grijania mă-tii, na, încă una!”, și îi trântea un pumn în burtă, „să te bag în... ”, și finalul înjurăturii nu se auzea de trosnetul burții ei, „că de nu te-oi omorî eu, cu mâna mea o să te omor, vietate nenorocită, gâlmă de carne ce ești, hidoșenie urâtă!”, și trosc, încă un pumn, iar țipătul îi ieșea mamei din gură ca o dezagregare a rocilor din deșert. Burta i s-a făcut cât un pepene, apa i s-a rupt, burta i se mișca ca gelatina ce avea un homuncu în ea, apoi i se contracta de-a dreptul – și, chiar în cort, în timp ce își scremea tot corpul și își

sluțea mutra, în miezul unei zile de iarnă, m-am născut urlând, plin de sânge, cu o bucată de carne ieșită din trup, moale și tumefiată. Pierduseră. Îi învinsesem, fusesem mai puternic, viața mea avusese o vitalitate nesfârșită, mă înțelegeți? Chiar și în acea mizerie, am fost tare ca stâncile. Am trăit, am învins. Aveam gura strâmbată într-un rictus de durere și teamă combinate, de fapt toată fața o aveam zbârcită, grasă, cu un soi de mângă acoperind-o. Mama s-a uitat la mine cu scârbă, îmi amintesc. M-a lăsat jos și a gemut chinuită, căzând, trântindu-și capul de pământ. Era înnegrită toată. Tata nu a fost acolo. Plecase să fure, ca să aibă ce mânca. Nu s-a întors, însă, cu nimic. În noaptea aia, ca în toate celelalte din acea săptămână și încă cinci care au urmat, au rămas flămânzi. Apa au băut-o murdară. Eu nu am avut ce suga din țâțele mamei în primele luni de viață. Ai înțelege? Nu pare. Pare că nu crezi, dar așa m-am născut, îmi amintesc și acum când trag din punga asta. Noaptea s-a lăsat iar în cortul acela minuscul. Stelele vibrau, rotindu-se în jurul lunii. Se auzeau bufnițe și ciori. Mama respira greu, teribil de greu, nu a dormit toată noaptea, iar mațele lui tata chiorăiau cu o sonoritate care părea că se

impregnase în aer. Apoi iar vibrația stelelor, iar bufnițele, iar ciorile, iar valurile de ocean nesfârșit, pe care, de fapt, nu știu de unde mi le amintesc. Apoi plânsetele mele de bebeluș, ca niște junghiuri ascuțite. Mă oprea mama din plâns, mă lăsa jos, se rotea și își trântea trupul greu de pământ și începea iar să respire cu aceleași oftături tremurate, constante, ca niște vânturi suflând între munți. Și, cumva dintr-o depărtare impenetrabilă, o combinație între croncănitul slab de cioară și vaietul mațelor flămândului. Se auzea timpul, înțelegi?”

Începuseși să cedezi. Chiar dacă nu voiai să recunoști, nici măcar ție nu îți recunoșteai, începuseși să asculți. Povestea lui era neverosimilă, știai, dar, privindu-l în ochii ăia apoși, înmuiți de vremuri, parcă începuseși să îl crezi, nu-i așa? Gara era în

continuare cuprinsă de beznă în afara sălii de așteptare, unde stăteau ei doi, și unde pâlpâiau becurile. Șobolani se mișcau prin colțul camerei, mișunau cu adevărat în restul gării, mai treceau, arareori, peste picioarele lor – fulgerătoare cădere, Platon ce ești. Un câțel mic și turbat lătra la ușă, mârâia, mușca plasticul din care era făcută, sărea până sus, arătându-și colții cocliți, pica direct în picioarele alea mici și schelălăia. El ce vrea să îți spună? El ce vrea să dovedească? Ce nedreptate îl isterizează pe el? Nedreptatea de a fi câine, asta cântă, durerea de a nu vorbi cu limbă omenească – era convins, firește, că dacă ar fi avut cuvinte să vorbească l-ați fi înțeles, v-ați fi ațintit privirea spre el. Dar nu era așa, o știai, boschetarule, că doar tu aveai cuvinte, nu? Să ai cuvinte să vorbești sau să ai o limba tăiată e același lucru pe lumea asta, nu? Tu vorbeai, țipai, schelălăiai, și ce-ai rezolvat?, asta te întrebai, desigur. Nimeni nu are urechile desfundate, știu cu toții. Dar nici să te oprești nu puteai, era ca un instinct primar, de neoprit, o forță animalică să te exhibi, să dai din tine, să îți exteriorizezi ființa. Nu puteai deveni o piatră, hotărât lucru. Nici câinele. El plângea după cuvinte, dar tu? Pe fețele lor se citea

oboseala, se citea și plictiseala. „Punga, punga, punga, pungaaaa”, se auzea înfundat și abraziv, și foșnea, trăgea, aproape rupea, cădea, se agita ca un dement, ca o jigodie din aia de cățel, te gândeai, trăgea și se liniștea. Apoi contempla drept înainte, pironit, țintind ce, la o adică?, te gândeai iar și îți întorceai capul după privirea lui. După aia, brusc, și îți întorceai capul la el, speriosule, mânat de un zgomot abrupt, ca un scârțâit țipător, și îi vedeai ochii lipiți de ai tăi, mâinile prinse de obrajii tăi, gura deschizându-se ca un hău întunecat gata să înghită:

„Să respiri e cel mai greu lucru într-o lume de cenușă, să știi. Așa e toată lumea asta – numai fum, numai incertitudine. În pungă găsesc cristalizare, limpezire. Dar nu mă ține destul. Trebuie să înțelegi, în canalul acela curge sângele odată cu apa. Totul e pâcios.”, și începea să mă agite, să mă zguduie cu palmele alea umflate. Îmi era frică. Îmi simțeam spinarea moale. Îmi simțeam transpirația înghețată și roind la subraț, în jos pe burtă de îmi provoca un frison pe care nebunul acela nici măcar nu îl observa. Înjurăturile curgeau vifor în capul meu. Să tacă, asta aș fi vrut, să plece, să mă lase în pace. L-aș fi omorât cu mâna mea,

pot să jur, dar îmi era frică să mai mișc și un deget. Înaintea și înapoia mea, în dreapta și în stânga mea, se întindea câmpul acela sur și nesfârșit, care în loc de cer avea tavanul coșcovit. „În canal se bat pentru aer – soare nu e, aer nu e, mâncare nu e, apă e, dar e jechoasă, și dacă bei din ea, le bei excrementele orășenilor. Se bat pentru toate. O dată, pe când nu mai primiseră nimic de la cerșit, au început să se bată în întunericul ăla, în grotă aia: pumni, urlete, grohăituri, sângele ca un licăr de lumină întunecată și ea. Le curgea din ochi, parcă în locul lacrimilor. Unii dădeau pentru că nu aveau ce mânca și deveniseră isterici, ca animalele care simt că pierd bătălia, care simt iminența morții, alții pentru că erau nervoși că îi treziseră vaietele și sunetele de zdrobire, încă unii doar de dragul de a da. Până la urmă nu au mai existat tabere, grupuri, toată lumea dădea în toată lumea. O viermuială de pumni, asta era, și apa de fecale în care aveam picioarele a început să prindă o nuanță mai aprinsă. Deodată, auzai cum unul dintre ei pica și își ciocnea capul de ciment: trosc, îi pocnea țeasta, și de la el nu mai auzai nimic niciodată – stăteau tolăniți, înțepeniți, împietriți pe ciment, apoi îi lua apa și,

așa morți cum erau, pluteau sub trupurile celor ce încă luptau în timp ce șobolanii care înotau le smulgeau ochii din orbite, mă înțelegeți? Iar se pocneau, și, dacă te concentrați, auzai cum i se fisurează, apoi plesnește țeasta încă unuia doar de la pumni. Întocmai ca un pepene scăpat. Și-au dat în gură de le-au căzut dinții, și-au umflat ochii și i-au învinețit ca pe boabele de strugure.

Duhoarea devenea tot mai intensă, ca un nor dens. Aerul era din ce în ce mai greu, și părea că devine, de fapt, o cenușă ca otrava. Am respirat un aer negru, îmbâcsit, murdar, jechoșit de praf, de fecale topite și călcate în picioare, de vaiete și de sânge care zbura și care plutea. Eram încă un copil pe atunci. Mic cât un os al matahalelor care locuiau cu mine acolo, și care mă striveau noaptea, când dormeam. Eram o fărmă de vietate, o frântură, o sfrijitură – nu avusesem ce bea și ce mânca, iar oasele îmi crescuseră strâmb, în toate direcțiile, ciocnindu-se unele de altele și sfărâmându-se. Mă chirceam în colțul meu din grotă de teamă, o făceam seară de seară aproape. Nu mai văzusem soarele de ani de zile, nu ieșeam de acolo niciodată – eram negru

tot, țin minte, negru tuci, de sus până jos, și doar ochii mi se vedeau ca două explozii, ca o ciocnire a luminii cu întunericul, așa cum li se vedeau ochii tuturor copiilor care se născuseră în pântecul acela al lumii. Mi s-ar fi văzut și dinții – acum, la o sută de ani, nu-i mai am – , dacă aș mai fi fost capabil de zâmbet. Dar nu eram, aveam mușchii atrofiați. Iar auzeam, ca pe o bombă, câte un pumn nervos, și înjurături, țipete, iar bătaie. Aveau sufletele negre și ele, încătușate în cenușă și negreală, de fapt nu mai puteau cunoaște lumina cu adevărat. S-au omorât între ei în noaptea aia eternă, ca niște titani, ca niște coloși izbindu-se unii de alții. Și-au scos ochii din orbite, care apoi pluteau în apa aia mizeră – dispăreau repede, înghițiți de șobolani – și-au smuls unghiile din degete și și-au frânt oasele. Aerul era tot mai dens, până când era la limita de-a deveni o imensă stâncă și a ne împietri.

Când totul s-a terminat, din ciment a ieșit fum, din apă s-a slobozit un fum roșiatic, în urechi ne țiuiau, teribilă memorie, urlete. În jur bălteau cadavrele roase până la os, mâncate de om și de șobolan. Pluteau păr și unghii. O ceață mistică cuprinsese

canalul. O liniște, o vlăguială, o neputință. O nemișcare a tot și toate. O moarte a orice. Momentele acelea au fost, de fapt, o decimare, un măcel – deveniserăm prea mulți, nu mai aveam unde să dormim, ce să respirăm, să mâncăm și să bem, înțelegi? Trebuia ca mulți să moară, așa era natural. Nu conta cine, conta doar să moară, să fie omorâți marea majoritate, cât mai mulți, ca cei puternici, supraviețuitorii, să avem cu ce ne îmbuiba și unde dormi. Se simțea, însă, și un miros de putrefacție în aer. Puteai mirosi cum li se scorojește încetișor carnea. Liniștea aia amețitoare, după teribilul sentiment al răcnetului nesfârșit, mi-a dat o impresie a morții, dar și a vieții. O sfârșeală mântuitoare, așa o simțeam. M-am ridicat în picioare – coastele îmi perforau pielea de slab ce eram, oasele îmi ieșeau prin mâini, iar orbitele îmi țineau ochii mici ca într-o peșteră întunecată – , am început, pentru prima dată în atâta timp, să mă mișc, și parcă auzeam o muzică difuză a păcii. O muzică pătrunzătoare, mă înțelegi?, ca o viață de apoi, pricepi?, care îmi încălzea viscerele, așa se simțea, de parcă peste mine trecuse apocalipsa ca un război al zgomotului și al distrugerii, iar acum trăiam o liniște supremă,

impenetrabilă, care nu țiuia, nu suferea, nu era ascuțită, nu avea colțuri. Era plinară, iar bezna devenise acum reconfortantă. O găseam pe mama după respirația grea care îi rămăsese după ani de zile de la nașterea mea. Mă ghemuiam în ea, ea răsufla ușor, știindu-mă viu, și adormeam în liniștea aia lentă, în timpul ăla tăcut, în întunericul acela care te odihnea, știi? Respiram liber, era aer, mă înțelegeți? ERA AER!”, o spuse țipând la mine, răcnind, scuipându-mă fără să vrea pe față. „A fost singura perioadă din viața mea de fericire. Nu știu cât a durat – acolo nu e zi, nu e noapte, acolo e doar întuneric, acum mă înțelegeți?, acolo timpul nu există, acolo trăim dintotdeauna o singură clipă nesfârșită prinsă în căușul sordidului.” Și tăcea, de parcă căuta ceva în adâncul minții sale. Își concentrase toată expresia feței, strângând toată forța mutrei sale în ascuțitura nasului – până și tăieturile feței se alungeau, parcă, înspre vârful nasului său, țintindu-i fața ca pe o săgeată a concentrării. Privea departe, indefinit, absent, de fapt nu privea de loc, ci scormonea, gândea, își amintea, ar fi zis el. Își freca degetele între ele, lent și cu un sunet molcom, ca de hârtie frecată, plescăia din buzele țuguiate

Înspre nas și își mișca încet ochii, distras de zborul unui liliac. Se uita apoi, mirat, la mine, de parcă și-ar fi amintit că exist: „mă înțelegi?”, întreba năucit de tulburare, de perplexitate și derută. Apoi continua, revenindu-și: „Când m-am trezit, eram strâns într-o căldură care îmi relaxase oasele – pentru prima oară de când mă născusem, aveam oasele calde, moi, lipsite de stres, înțelegi? Să mă ridic în picioare, în atmosfera aia de căldură, nu mai era o povară. Să respir era posibil. Am călcat în apa aia care devenise de fapt sânge, m-am cățărat pe treptele pe care coborâsem în canal și, ajuns sus, am răsturnat capacul: credeam că pot trăi și altfel, înțelegi?, credeam că pot pleca. Lumina soarelui urma să fie o ocrotire, asta credeam, dar, când am deschis canalul ca pe o catacombă plină de oase de om, m-a trăsnetit o rază a lui, dezechilibrându-mă. Am devenit repede amețit, lumea se rotea, ca o flacără intensă, iar apoi nu am mai simțit nimic. Parcă ieșindu-mi din trup, Dumnezeuule!, cu câtă claritate îmi amintesc!, m-am văzut de sus, mă înțelegi?, m-am văzut, din afara canalului, cățărat pe zidurile alea ca o maimuță. Eram cu totul deformat, strâmb, pervertit. Eram negru de la cenușă și praf, dar lumina era

atât de puternică încât le-a ars, și mi-am văzut, apoi, trupul curățit de mizerie: eram străveziu, translucid, moale, întocmai ca o meduză. Aveam ochii împunși înapoi în țeastă, și priveau agitați, iar când au fost atinși de vârful ascuțit al unei raze, s-au încrețit, închizându-se ca două răni ce nu se vor putea vindeca vreodată. Îmi puteam vedea organele prinse în gelatina aia de trup: îmi vedeam creierul, inima, rinichii, plămânii – toate erau deformate, țin minte, și erau încrustate în cenușă ca într-o cămașă de forță. Erau negre, tu înțelegi? NEGRE! Când respiram, vedeam cum plămânii mi se umflă chinuiți, așa negri cum erau, scoțând un sunet de înfundare, și vedeam cum venele de pe ei zvâcnesc smucite, înfundate și negre și ele, unele chiar pocnind în mine și eliberând un sânge închis la culoare. Îmi vedeam gâlma de carne, însemnare că eu nu trebuia să trăiesc pe lume, atârănând tumefiată în jos, parcă cu subînțeleles, înțelegi?

Și apoi nu am mai văzut nimic. M-am trezit în apa aia jegoașă, în întuneric total și în frig. M-am trezit dintr-un leșin, pricepi? Nu am putut suporta lumina lumii, a fost prea mult, prea intens, am amețit, am leșinat, am căzut înapoi în apa unde

stăteau sângele celor fără casă și fecalele celor din blocuri. Pe mine s-a așezat la loc praful acela negru. Nu am mai putut deschide ochii – erau arși, roși, erodați, distruși, mereu pierduți – cât o viață de om, mă înțelegeți?, văzând lumina am fost forțat să-i închid pentru totdeauna. Pentru că omul, să știi tu de la mine, nu poate suporta lumina, nu o poate vedea direct, nu o poate privi din plin, îi trebuie totdeauna un mijlocitor, un terț care să o reflecte, pricepi? Tot ce e luminos și poți privi pe lumea asta direct cu ochiul nu e lumină directă, curată, pură, trebuie să înțelegeți. Așa cum nu omul, ci doar sfântul poate suporta dragostea copleșitoare, venită ca o suliță. Am avut ochii închiși parcă pentru eternitate. Bezna acelei grote era dublată de bezna ochilor mei. Eram închis ermetic într-o întunecime nesfârșită, într-o răceală care provoca frisoane călâi. Așa cum e omul dintotdeauna. Am încercat să ies la lumina soarelui, să-mi ies din matcă. Am căzut înapoi în canal, neputând suporta lumina directă. Pentru astea am fost pedepsit cu orbia. Dar oricum nu e nimic de văzut pe lumea asta, mă înțelegeți?” Mă privea cu o tristețe năucitoare, cu un pesimism incredibil. M-am uitat la

ceasul de sus, care continua să ticăie ritmic, și bătea ora trei dimineața. Nebunul acela se reășeza pe scaun, se foia iar și iar, până la urmă stătea locului. Pe față îi cădea lumina unui bec, ca o fâșie sticloasă de gheață ce îi tăia privirea, drept prin inima unui ochi. Apoi continua: „Am rămas acolo, în canal, încătușat ca un bivol, m-am ghemuit iar în colțul meu și asta a fost. Degeaba am vrut să ies, acum mă înțelegi? Eram blocat acolo, de parcă eram legat cu lanțuri de fundul canalului.”, și ochii i se făceau ca un ou nefiert îndeajuns: nu mai avea părți distincte, ochii îi deveniseră parcă omogeni – culorile se îmbinau ca un mozaic, ca un tavan alambicat, colorat nesfârșit, și căutătura îi devenea incertă ca la început, speriată că nu reușește să transmită acel adevăr incontestabil pe care îl simțea scremându-se în el să iasă, pentru a-l face pe celălalt să îl priceapă. Din respirație i se simțea neputința.

IV

Ajunsesem să aștept următoarea poveste. Rumegam ceea ce spusese până atunci. Totuși, nu puteam înțelege nimic. Îl priveam nedumerit: de unde apăruse omul ăsta?, unde se duce?, ce trăiește? Pentru că nu îl puteam crede cu adevărat, nu puteam crede toate poveștile acelea ale lui. Alea trebuiau să fie abureli.

Și te-a întrerupt, ți-a oprit firul gândirii. A început să mormăie, și cuvintele îi ieșeau pe gură ca niște sâsâituri alungite. Ți-a prins atenția, era obsedant, aveai ochii pironiți la gura lui:

„Tata m-a obligat să fur, să omor, să violez – ca să prind bărbăție, îmi zicea, și ca să trăiesc, să supraviețuiesc, spunea. Am ieșit din cort într-o vară din aceea fierbinte, în care aerul frige irespirabil. Roiau țânțari în jurul nostru – mușcau din noi ca din halca de carne, pricepi?, și ni se umfla pielea pe noi. Se roșea, se umfla, devenea ca o excrescență imensă și tare ca piatra. În jurul

cortului era o pădurice cheală, plină de crengi prinse în alte crengi, rupte, zimțate, și tata m-a pus să trec prin ele: „mergi, mă, jigodie ce ești, javră ordinară!”, și mă împingea de la spate ca pe câine. M-au zgâriat, s-au înfipt în carnea mea de copil, m-au julit de sus până jos și mi-au rupt pielea, mi-au intrat în ochi și în urechi. Și am mers jumătate de zi, până când am ajuns într-un sat. „Uite, îi vezi? Pe ei trebuie să-i jupuiești de haine și de mâncare. Te arunci peste ei, le dai pumni și, dacă e nevoie, le înfigi briceagul ăsta în burtă. O să-i vezi zbatându-se, scremându-se, rugându-se de tine să-i lași în pace, să-i cruți, o să se milogească de tine la nesfârșit, dar tu să nu cedezi, să nu pici, că de tine nu are milă nimeni. Cine să aibă milă de tine?, are lumea milă? Nici tac-tu, bă, nu are milă de tine, potaie. Și dacă nu mănânci, crăpi, asta faci, nu te rogi la Dumnezeu să te salveze, crăpi și gata. Te duci și furi ce prinzi, tot ce prinzi. Mâncare, apă, haine, bani, tot.” Asta mă învăța tata: și avea dreptate, din locul în care m-am născut eu nu există altă soluție, pricepi? Nu îl pot condamna, el nu avea ce altceva să facă, așa cum, născut în jeg, nu am avut nici eu. Așteptam seara, ascunși în tufișuri. Vedeam

cum pica soarele, ca o bilă aurie, ca o mărgea, și atunci știam că urmează să-i prindem la cotitură. Se făcea întuneric, câinii îi legau în curți, și puteau să latre cât voiau, să facă spume la gură, să le curgă saliva să îngroape pământul în ea, puteau să scoată colții la noi de să le pice din bot, că nu mai conta. Prima muiere care făcea greșeala să iasă din casă, aia o pățea. „Uite-o, las-o să vină mai aproape de noi, să se apropie, pricepi?, să nu aibă timp să fugă, și cum o vedem că e destul de aproape, sărim!”, îmi șoptea în ureche. „Uite-o pe proastă cum vine, încetișor, dar sigur, se apropie, așa fetiță, da, da ,da, hai, vino, braaaaavooooo, hai, încă puțin, ACUM!”, răcnea deodată și sărea la gâtul ei. O trântea de pământ, îi dădea pumni în față, în burtă, îi punea mâna la gură, să nu i se audă strigătele. „Hai, mă, dă și tu, să înveți, să știi cum se face, să știi cum se dă!”, și aștepta să dau și eu. Dădeam, dar o făceam cu teamă, cu neobișnuință, cu un pumn ușor, tremurat. Apoi începeam să prind forță, dădeam mai tare, și mai tare, „MAI TARE!”, țipa la mine, și răbufneam, ridicam pumnul și îl lăsam să pice în mutra ei atât cât puteam eu să dau, de mă dureau apoi oasele. Peste capetele noastre luceau, tăcute,

stelele, rotindu-se ca un ceasornic peste crima noastră. Copacii din pădure se ridicau ca niște fulgere din pământ, cu o forță imposibilă, și de printre crengi se vedea, tivită, o lună imensă, albastră ca safirul, care zguduia mările și care zdrobea pământul. „Dă, mă, ce ești bou așa?!”, și dădeam iar, „haaaaai,mă!”, și vocea lui se întărea ca un glonte. Femeia nu mai putea să geamă în scurt timp, doar se zvârcolea ca un șarpe fără cap, și își punea mâinile peste țeastă, frecându-se și sâsâind, sugându-și propria salivă și trosc, își mai lua un pumn în nas. Tata apoi fura tot ce avea pe ea, bani, mâncare, bijuterii, tot. Bijuteriile la vândut, firește. Apoi a dezbrăcat-o, femeia leșinase, și, lăsând-o goală, crăcind-o, s-a uitat la mine și a zis: „Ei, ce zici?”, rânjind schimonosit. Și eu m-am speriat, nu aș fi fost în stare să îi fac felul femeii ăleia nici bătut, înțelegi? „De nimic nu ești în stare, boue!”, scuipând pământul cu o flegmă grasă. M-a pălmuit de mi-a lăsat obraji roșii, i-a dat femeii un șut de să se rostogolească pe pietrișul ăla ascuțit și a lăsat-o acolo, leșinată, goală, zgâriată toată, vânătă de bătaie, și noi am plecat cu tot ce avea ea mai de valoare, până și cu haine. „Așa se face, pricepi? Dacă vrei să ai ce

mânca, dacă vrei să trăiești – altă șansă n-ai. Trebuie să dai în cap, alteori să și omori, așa e făcută lumea asta. Mă, prostule, nu te mai uita așa perplex la mine! Bagă la cap, nu o să trăiești altfel decât așa! Pe lumea asta nu se poate altfel!”, și eu l-am crezut, înțelegi? L-am crezut și, de fapt, chiar avea dreptate. Născut din inima satanei, în curtea Dracului, nu poți nici să te uiți la grădina Domnului, ce să mai și intri în ea! Omul e lucrătură din lemn drăcesc, pricepi?, cum ar putea fiul Necuratului să devină un mare sfânt? Cum ar putea umbra să devină cauza luminii? Cum ar putea coșmarul să provoace extaz? Cum ar putea, până la urmă, ca din cavernă să iasă, dimineața, soarele? L-am ascultat pe tata, avea dreptate, dacă vrei să trăiești trebuie să provoci suferință: am bătut, am dat în cap, am furat. Toate după modelul lui. Am învățat să accept că pe lumea asta răul e iremediabil, e ireversibil, e inoculat ca un venin etern, mă înțelegi acum?

Când ne-am întors acasă, i-a dat mamei ceea ce furasem. Ea a zâmbit mulțumită. Totul era de un firesc impenetrabil. Am înțeles, atunci, că aici, unde mă născusem eu, așa mergea lumea.

Eram nenorociți de soartă – născuți din nenorocire, ăsta era singurul lucru pe care știam să îl facem.”

Trenul hurducăia greoi în timp ce tu repetai, cu deosebită acuratețe, da, desigur, tot ceea ce îți spusese boschetarul. Îți era frică că prietenul tău nu te va crede, că va crede că ești un mincinos, că inventezi ca să te dai interesant. Pe geam vedeai munți înzăpeziți, păduri nesfârșite, oaze cu apă: peste ele treceau rățuște și lebede cu cioc portocaliu. Oazele acelea erau străpunse de soare, în jurul lor arborii se ridicau în tăcere, calmi, apa licărea a bucurie. Ai văzut egreta? Păcat, a trecut, nu mai ai ce vedea. Ce liniște!, te gândeai, și apoi continuai să spui, nu? Greșiseși că i-ai povestit, acum crede că ești ori nebun, ori mincinos. Dar nu te-ai putut abține. Trăiseși parcă un vis proteic, lucid, suprarealist chiar, sărit de pe fix în orice caz. Totul – lumina soarelui, copacii, scaunele și modul în care simțeai că te afunzi în ele, căldura aceea a dimineții, vechiul tău prieten, Robertino, îl poreclise iubițica ta, nu?, da, așa îl poreclise – totul îți părea ireal. Bunăstarea, eleganța, frumusețea, astea ți se păreau acum ireale, de parcă

erai deconectat de lume însăși. Îți părea ca erai departe de orice după întâlnirea cu nebunul, departe, departe, că nu ai mai fi putut atinge nimic niciodată, asta simțeai. Aveai ochii străini de ceea ce vedeau. Și totuși, mintea aia îți forfotea, își amintea întunericul ăla scabros, de tenebre, camera aia de așteptare nesfârșită, cu becuri chioare în loc de stele, îți aminteai gâlma aia hidoasă – semn al forței desăvârșite, de fapt. Mintea îți vâjâia și, făcându-te și pe tine să te crezi nebun, îți aminteai povestea lui, adevărul ăla primitiv, simplu ca-n palmă, ca pe o irealitate profundă, intensă, ca o flacără, ca o sucire a minții tale. Era, de fapt, singurul lucru pe care mai urma să îl poți trăi vreodată.

„Mama a murit la o eternitate după tata, așa îmi amintesc mereu când trag din punga asta. La o eternitate, pot să jur.”, și iar trăgea din pungă cu nesaț, umflându-și ochii ca pe două boabe vânoase de strugure. „Mama a orbit de atâta cenușă care i se lipea de ochi – îi avea acum lipsiți de culoare, ca două bile albe, ca două stânci luminoase, de fapt. Se uita la mine golită de orice formă a prezenței, se uita la mine de parcă deja murise, înțelegi?

Nu-i puteam vedea mâinile, dar le simțeam întotdeauna presându-mi umerii. Le simțeam așa smochinite cum erau, și nu mai aveau nici unghii, le simțeam ca pe două bucăți calde de gelatină înmuindu-se în jurul meu. Mă freca pe umeri, apoi în jos pe brațe, încercând mereu să mă încălzească, ți-e frig, mămucă, ți-e frig, nu?, da, cum să nu, uite ce frig e, de să îngheți! Dar căldura din canal era insuportabilă, ca un fum dens, de nici nu puteam respira. De fapt, ei nu-i mai curgea sângele prin corp, înțelegi? Era tumefiată, avea carnea înghițită-n os, avea tot sângele strâns în inimă, îmi amintesc cum îl auzeam clocotind când îmi așezam țeasta în pieptul ei. Fierbea ca un urlet. Ți-e frig, mămucă, ți-e frig, continua să îmi frece brațele în întunericul acela adânc, sugându-și saliva din obraji, suflând apoi chinuită, dintre buze, un aer îmbâcsit. Au trecut eternități cu ea în starea asta: deja moartă, deja dusă pe altă lume, având întotdeauna obsesia frigului, căci prin vine și prin găurile oaselor ei nu-i mai curgea sânge, și era oarbă de avea ochii ca două plăci de faianță, înțelegi? De la o vreme nici nu mai mânca, și când se ridica accepta pumnii de nervi ai celorlalți – căci, atunci când ești slab,

ești cel care încasează furia celor puternici, dar neputincioși și ei până la urmă. Le accepta fără să crâcnească, fără să slobozească strigăte. Doar vedeai cum bilele alea albe, pierdute, parcă răsucite interior pică deodată ca niște fulgere, cu pielea încrețită de spaimă în jurul lor, în timp ce gura se strâmba lugubră, scâlcindu-se a frică, a durere, a milă de sine însuși și a strigăt de ajutor. Totuși, se ridica extrem de rar. Ea se cocoșa în ungherul ei de întuneric, se ghemuia ca un arici – pătimise prea multe, înțelegi?, avea inima strânsă, îngreunată, și de fapt nici nu-i mai bătea în piept de atâta suferință. Era lividă, străvezie ca o unghie, mereu uleioasă, asudată. Doar stătea așa, amorfă, nedeslușită, oarbă și de nevăzut, întreaga ei viață, încrustată în trupul fostei sale vieți. Nu spunea niciodată nimic, aproape nici nu respira, doar privea în gol, mereu mirată, cu ochii aceia distruși care, de fapt, nu vedeau nimic: priveau de fapt în trecut, în amintiri, căci în mintea ei se repeta, la nesfârșit, odioasa, întunecata, tenebroasa ei viață. Se strângea toată ghem ca într-o rugăciune adâncă, fierbinte de secole, și tot ce se putea auzi atunci în jurul ei era un şuier, un susur, un tril – fie al timpului, fie al respirației

ei febrile, totuși tăcute, care trăgea aer din propriul piept, și nu din afară, și care aștepta cu sufletul la gură să se termine rezervele, înțelegeți? Când mă încolăceam în jurul ei ca un șarpe îi simțeam plămânii grei de apă, și îi auzeam mintea vâjâind a amintire, îi simțeam zbaterea inutilă a inimii, căci sângele nu țâșnea niciodată din ea – îi simțeam trupul rece, slinos, tot mai ghemuit, tot mai strâns în sine însuși, mereu rugându-se la Dumnezeu prin concentrarea aceea nesfârșită a mutrei ei, o concentrare interioară, a spiritului, căci indiferența ei față de viață era mai evidentă decât lumea însăși. Avea mâinile chircite de frig, atrofiate, le ținea strânse în piept, sub genunchii aceia ridicați ce se ițeau din piele ca la viței, înțelegeți?, iar degetele i se mai zbăteau, ca niște ticuri nervoase, din când în când, făcându-i tot trupul să tremure pentru o clipă incandescentă. Și la un moment dat a dispărut pur și simplu: căutându-i, ca un liliac imens, târându-mă în întunericul plin de fecale, răsuflarea aceea grea, primită mereu cu ecou, ca de bivoliță antică, nu am găsit absolut nimic. Doar întunecime, doar haos. Dispăruse, înțelegeți? Am priceput, atunci, că murise și ea. Murise fără să lase o singură

urmă – în afară de mine, firește – în spatele ei, pricepi? Era singurul lucru care se putuse întâmpla. Peste încă câteva eternități, în miezul unei crâncene bătai, o altă decimare, între dinți zburători, pumni însângerați, buze înflăcărâte, nasuri sparte, teste zdrobite de ciment, lilioci atingându-ne și tăindu-ne obrajii într-un zbor mizer, bucăți de fecale sărindu-ne în mutre din apa în care eram îmbăiați odată cu șuturile lor, mi-am amintit-o: într-o margine de canal, printre rahat, creieri, sânge și intestine, ca o perlă, lucind ca un fulger, ridicându-se parcă ca un bulb de floare, iradiind lumină în beznă aceea nesfârșită, obligându-mă să îmi presez ochii între pleoape, am văzut ochiul acela orb, ardent, inexpressiv, indiferent, plat ca stâncile al mamei.” După câteva clipe în care m-a privit cu ardoare, cu mutra înroșită, gemând ca un cal, a continuat: „Femeile din canal erau totdeauna violate, rând pe rând, una câte una. Le vedeai ochii cum se frâng și știai: erau violate. Țipau ca scroafele, de mai să surzești, iar animalele din spatele lor continuau să le lovească, să le biciuiască, să le facă să urle. Ei aveau ochii roșii de dorință, de se vedeau ca două boabe de sânge în întunericul acela. Icneau

când le spintecau iar, lovindu-le din spate, și se auzea ca un răget în liniștea aceea care parcă avea formă – se auzea cu un ecou larg, strivind minuțiosul pocnet al apei care picura în cimentul de jos. Îi auzeai râzând ca șacalii, sâsâind ca viperele, le auzeai pe ele chiuind, oftând, gemând și urlând de durere. Și pentru cei slabi, pentru cei care nu aveau forța să prindă o femeie și să o trăsnească cu destinul ei dat din naștere în acel canal, rămânea masturbarea: puteai auzi, crepitantă, și răsuflarea lor îngreunată, adusă de spate, aglutinată de cimentul acela aburit – căci, zgomot al înfrângerii și al umilinței, nu se putea ridica niciodată în aer, nu putea niciodată să se ridice în picioare, înțelegi? Pe mama au prins-o de zeci de ori, de fiecare dată când se ridica, de fapt. Dar ea nu urla, ea doar își frângea ochii, își strâmba gura și accepta – încă de când a murit tata, de atunci au prins-o iar și iar, cum se ridica, cum o prindeau, și atunci ea nu mai scotea niciun strigăt din gât: își înghițea durerea și zbieretele, și vedeai cum i se face nod în gât, și nu mai putea respira în timp ce fruntea i se schimonosea parcă gata să se rupă. Când reușea să înghită aer, se auzea ca un porc însulțat. Și continuau să o lovească fără

cumpăt. Apoi o lăsau, înțelegeți?, că ei își făcuseră treaba. O vedeai amețită, abia ținându-se în picioare, iar în următoarele câteva secunde o auzeai căzând și, apoi, auzeai cum i se răstoarnă gâtul în gură: cum nu mâncase nimic – nici nu ar fi avut ce, pricepi? – scotea doar sângele din inimă, iar și iar până leșina în apa aia jengoasă, înțelegeți? Moartea a eliberat-o, de fapt: stătea chircită de frică, de teamă, pricepi? Moartea a fost, până la urmă, cea mai mare eliberare a vieții ei, așa cum e a tuturor celor ce stau acolo, acum mă înțelegeți?

O să mor și eu cândva, nu știu cum nu am murit până acum. Am trăit mult, prea mult. O să mi se rostogolească ochii înapoia. O să mănânce șobolanii din mine, o să îmi violeze cadavrul cei ce nu pot prinde femei. O să putrezesc în căldura aia, și nimeni, după aceea, nu o să mă mai vadă vreodată: o să rămân în apa umplută cu fecalele celor din oraș, afundat în ea, și vor călca peste carnea mea putrezită atunci când vor deveni prea mulți și nu vor mai avea ce mânca. O să îmi iasă clăbuci de aer fetid pe nările erodate, spărgându-se sub pumnii lor nenorociți când ajung la suprafață. În gură o să îmi intre dinții lor căzuți de la

pumni, și o să coclească acolo, cariindu-se până la dispariție: atunci voi avea pe limbă doar nervii lor atrofiați ce se vor zbate încetișor, ca niște șerpi minusculi.”, și a adormit până la urmă, subit, așa cum amenința să facă încă de la început. În mine mocnea obsesia deja, mă convinsese, trebuia să aud povestea, să înțeleg ce se va întâmpla cu el. I-am dat palme peste palme pe fața aia buhăită, până s-a trezit:

- Și acum, ce îți rămâne de făcut altceva decât să mori?, i-am zis, și în mintea mea deja țiuiau mila, obsesia nevrotică, o teamă de a-l lăsa în urmă. Îmi venea să-l cuprind în brațe și să îl spulber pentru a-i înghiți întreaga ființă, pentru a-l topi în mine, cu patima și povestea sa întregi. A încercat să tragă iar din pungă, lipindu-și-o pe față cu mâinile acelea vinete și inspirând adânc, dar în ea nu mai era aer. A dat cu ea de pământ cu nervi, înjurându-o pe sub barbă, de nu se înțelegea nimic, în timp ce din gură îi zbura saliva de făcea clăbuci ca o infecție.

- Cum, ce îmi rămâne, meștere?, cu o față adormită, cu ochii prinși între pleoape. Cum, ce îmi rămâne? Îmi rămâne! Am întâlnire cu Dumnezeu!

Întâlnire cu Dumnezeu?, mă gândeam nedumerit. Adormise la loc. I-am dat iar palme, trezește-te!, i-am dat șuturi, trezirea!, I-am agitat și I-am bălăngănit de să amețească, hai, trezește-te, vreau să te topești în sufletul meu! Nimic. Dormea dus, iar nasul îi horcăia ca un motor. Apoi s-a oprit din a respira, și am conchis că murise. I-am dat alte palme, alte șuturi. În continuare nimic. Era, mai mult ca sigur, mort. Ceasul bătea 5:55. Trebuia să plec, să iau trenul. Am plecat de lângă el cu o melancolie nesfârșită, cu o senzație de neajuns: eram departe de el, eram separat, nu îl înțelesesem la timp, nu îl puteam cuprinde, nici înțelege până la capăt, iar cuvintele lui, viața lui îmi sclipea în minte ca o bijuterie a durerii. Și acum murise...

În fine am plecat.

Intelectualul într-adevăr a plecat de lângă nebun, ieșind cu pași mari din sala de așteptare. Cerul părea nesfârșit, se întindea ca o pânză peste capul lui până dincolo de lume, și era zugrăvit cu soarele și luna în același timp, ambele imense și strivitoare, iar

culorile sale, violacee și portocalii, erau electrizante și păreau că vor înghiți lumea. Avea și albastru pastel, care era ca o îmbrățișare, era cald, liniștit, și dădea impresia că viitorul este, totuși, cu putință. Priveai cu ochii unui dement, drăguțule. Priveai nostalgic, deja îți era dor de el, de prezența lui nesfârșită. Aveai impresia că trăiseși un coșmar, că ceea ce tocmai văzuseși nu putea fi real: gălma, mutra lui, canalul, poveștile acelea demente, tatăl lui și mama lui și morțile lor. Ți se ridica părul în cap, ți se strângea pielea pe tine, și apoi priveai cerul și trăiai cu impresia că lumea se sfâșiasse în două. Oftai adânc, de îți venea să nu te mai urci în tren deloc. Drăguțule, drăguțule. Nu mai știai ce să crezi despre lume. Poate că, de fapt, tu erai cel ireal, iar adevărul era chiar atât de crunt, atât de nociv, de toxic. Lumea era, în adevăr, o bestie. Ca o trezire bruscă, o iluminare, o revelație nenorocită, o revelație a infernului, așa trăiseși noaptea asta, iar acum lumina soarelui ți se părea artificială – noaptea, bezna ei, adâncimea ei care merge în neant, ea era, acum, singurul tău adevăr. „Hai, bre, te urci sau nu?”, auzise controlorul zbierând și s-a urcat grăbit, apoi controlorul a fluierat, a făcut cu mâna

conductorului și trenul a plecat: „ce făceai, conașule, dormeai?, de ce nu te urcai?, ce așteptai?, hai, dă biletu, uite, vagonul șase, treci încolo”, și l-a împins spre locul lui. S-a așezat la scaunul lui, unde s-a întâlnit cu vechiul lui prieten. Dar mintea, zânule, nu îți stătea acolo, ci la râsul acela grobian, întunecat, subsidiar al boschetarului. Erai amețit. Mintea îți stătea încă în lumea aceea arsă, străvezie, topită a lui. I-ai povestit totul, formând ca un păianjen această nuvelă, dar nu a crezut o iotă din ce i-ai spus. Soarele îți bătea în ochi, direct în ochi, și te deranja. Vedeai rățuștele? Iazurile? Câmpurile acelea de lumină? Nu. Dar te jucai pe ele când erai mic! Câtă bucurie, îți amintești?, însemna să te joci pe acele câmpuri? În continuare nu. Simțeai că erai distant de oricine și orice, că nu mai puteai trăi ca înainte, cu poftă, cu vitalitate. Mintea îți vâjâia, ca un calculator fierbinte, tot gândindu-se la nebunul acela din gară. Nu mai vedeai nimic în jurul tău: lumea era absconsă, trăiai visul acela negru al nebunului, trăiai o realitate supremă, o realitate implacabilă, puternică ca un drog. Ți-era milă, îți sfâșiasse viața. Trenul mergea înainte cu viteză, dar tu erai imun, aveai sufletul amorțit, și nu

mai simțeau nimic: nu viteză, nu rățuște, nu câmpuri care, cândva, au fost cele mai bune terenuri de fotbal ale omenirii. Te prelingeau înapoi în gară de fapt, ca o moluscă strivită, unde era acel nebun, acel boschetar, acel obidit al sortii care îți rupsesese viața în două și care te făcuse să nu mai trăiești cu adevărat niciodată decât în amintirea acelei nopți. Tot universul lui, cu morții, violatorii, criminalii, șobolanii, câinii, cu luna sa zdrobitoare și stelele rotindu-se isteric în jurul ei, cu întunericul lui cu tot, Totul se prăbușea peste tine.

Boschetarul se trezise tocmai în noaptea cealaltă. Nu murise. Deschise ochii speriat, trăsese aer de parcă s-ar fi înecat în ocean. Se trezise de asemenea în inima nopții, când întunericul iar cuprinsese lumea așa cum o sfoară cuprinde gâtul și când tăcerea și pustietatea păreau să fie eterne. Era întins pe jos în toate părțile, ca o caracatiță lipită de stâncile mării. Dacă nu ar fi izbucnit ciurma, se gândea, dacă nu m-aș fi născut, își traducea de parcă nici el însuși nu ar fi putut înțelege. Se ridică în vârful oaselor, auzindu-le cum pocnesc, și, ținându-se de spate, începu a merge. Ieși din sala de așteptare, unde întreaga zi oameni se

feriseră de el, crezându-l mort, și se chinuia să meargă înainte cu picioarele alea schilodite. Gâlma i se umflase și se roșise. Respira tot mai greu – aerul nu-i ajungea, inhala în continuare ca un aspirator, trăgea de parcă universul însuși se usca. Începea să vadă totul cu purici, ca un televizor stricat, și abia de își mai putea ține echilibrul. Se duse după un colț, unde întunericul era mai negru decât noaptea însăși.

- Ce faci, mă, credeam că nu mai vii! Ascultă aici, data viitoare plec și gata! Vând la altcineva!

- Nu, mă, nu, uite, am venit, am venit, uite... Hai, dă-mi-l, dă-mi-l pe Dumnezeu!

- Eheeee, păi cum, așa, moca? Scoate banul, șmechere!

- N-am, bre, n-am, de unde să am, hai, că fur, că dau în cap, că omor, promit, și data viitoare îți dau pentru două! Hai, nu fii rău, dă-mi-l, dă-mi-l, dă-mi-l!

- Băi, ascultă aici, dacă nu dai banii data viitoare, îți fac gâtul buzunar! Vezi lama asta, zi, mă?, o vezi?!, strălucitoare așa cum e, ți-o bag în ochii ăia beliți de să nu mai vezi nici soarele de pe cer, și să pocnesc dacă nu-ți tai gâtul ăla de îl ții între umeri,

nenorocitele!, hai, boule!, ia de aici, ia, mă!, n-auzi?, jivină ce ești!, și îi aruncă o altă pungă plină cu aer, la fel ca cea dintâi, și apoi îi dădu un șut în cur de îl lăsase pe jos. Vânzătorul plecă, topindu-se în întuneric, și dispăru până când, numărând zilele, știa că punga de acum nu mai avea nimic în ea. Boschetarul trase din ea, tolănit pe ciment cum era. Apoi, relaxat, se ridică în picioare, și merse înapoi înspre sala de așteptare. Peste capul lui era același cer negru dintotdeauna, singurul cer pe care îl mai putea suporta. Deschise ușa și pătrunse în câmpul acela nesfârșit, câmp cenușiu, cu scaune crescând, găunoase și răsucite, din podea, cu becuri spânzurate căzând către capul său, cu o senzație eterică răspândită în cameră ca o pânză de păianjen ce nu cunoaște capătul propriului trup. Se așeză pe scaun, răsufând. Trase din pungă. În fața lui vedea în continuare limpede, clară, puternică, silueta intelectualului. Îl privea cuprins de o teribilă indignare. Apoi, gesticulând nervos, rosti: „Spune-mi: mă poți judeca că, având în vine sânge de diavol, nu mi-au crescut aripile arhanghelului? Poți să mă condamni că nu m-am ridicat la Domnul când eu am fost progenitura unui viol și unui abort

nereușit, când eu, de fapt, m-am născut din cel cu oasele negre? Spune-mi, mă înțelegi? Mă înțelegi? Spune! Pot fi osândit pentru că viața mea a fost, încă de la concepere, scufundată în cea mai înflăcărată groapă a infernului? Pot fi înfierat că, zidit în cea mai adâncă cavernă a muntelui, nu am ajuns să ard în soare?” Silueta, însă, tăcea nepăsătoare. Nu se auzea decât clipocitul distant al unui bec. Apoi, jigodia aia de câine. Apoi iar clipocitul. „Nu înțelegi! Nu poți înțelege!”, și trase din pungă cu disperarea unui maniac. Văzând că silueta a rămas, se bucură și începu a povesti totul de la capăt cu aceeași putere, dovedind iar adevărul acela atât de limpede, atât de vechi și de simplu. Dar, apoi, ea dispăru. Intelectualul, în tren, își amintea totul ca pe unica realitate cu adevărat posibilă, își amintea acea tenebroasă noapte ca adevărata sa viață, trăită toată într-o singură clipă arzândă care a fost acea poveste. Îi cuprinse pe amândoi un tremur, o amețeală, o greață usturătoare, o fierbințeală în coșul pieptului, o agitație ce nu putea fi exteriorizată și care aștepta să bubuie în inimile lor, un neajuns imposibil de umplut cu care, de

fapt, lumea se născuse. Amândoi aveau să se sinucidă în acea noapte.

SFÂRȘIT